
Druhé líbánky

„Jak to myslíš, že ty dveře nejdou otevřít?“

Ve zlomku vteřiny úsměv z Abbyiny tváře zmizel.

Ethan zatáhl za kliku silněji, ale dveře sauny se ani nehnuly. „Jako kdyby bylo zamčeno,“ řekl. Jenže oba věděli, že dveře zámek nemají. „Musely se zaseknout.“

Přitiskl obličej na sklo malého okénka, aby lépe viděl.

„Vidíš někoho?“ zeptala se Abigail.

„Ne. Nikoho.“

Sevřel ruku v pěst, zabušil na dveře a křikl: „Hej, je tam venku někdo?“

Žádná odpověď. Ticho. Zneklidňující, strašidelné ticho.

„Tak pokojská, to určitě,“ utrousila Abby. Potom ji něco napadlo. „Co když nás někdo okradl a zamkl nás tady?“

„Možná,“ připustil Ethan. Nedalo se to vyloučit. Samozřejmě jako synovi milionáře mu dělalo mnohem menší starosti být okradený než být zamčený v sauně.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Abby. Začínala se bát. Poznal jí to na očích a to vylekalo i jeho.

„Nejdřív ze všeho vypneme topení,“ řekl a otřel si pot z čela. Stiskl tlačítko OFF na ovládacím panelu. Pak popadl sběračku položenou vedle lávových kamenů a ukázal ji Abby. „A tohle přijde na řadu teď.“

Ethan zaklínil dřevěné držadlo sběračky do škvíry mezi dveřmi a veřejemi a vši silou se o ni opřel, jako by to bylo páčidlo.

„Funguje to!“ řekl.

Dveře se pohnuly v pantech a pomalu se začaly otevírat. Když Ethan zabere o trochu víc, tak – *křup!*

Držadlo se zlomilo jako párátko a Ethan odlétl hlavou na zeď. Když se obrátil, Abby vyhrkla: „Ty krvácíš!“

Nad pravým okem měl šrám a na tvář mu stékal čůrek krve. Pak stružka. Jako doktorka viděla Abby krev prakticky v každé myslitelné podobě a vždycky si věděla rady. Ale tohle bylo jiné. Tady nebyla ve své nemocniční ordinaci, neměla tu gázové polštářky ani obvazy. Neměla nic. A byl to *Ethan*, kdo krvácel.

„Hej, to nic není,“ řekl, aby ji uklidnil. „Všechno bude v pořádku. Něco vymyslíme.“

Nepřesvědčil ji. To, co bylo žhavé a sexy, bylo teď už jen žhavé. Brutálně žhavé. S každým nádechem cítila, jak jí žár v sauně spaluje plíce zevnitř.

„Víš jistě, že je sauna vypnutá?“ zeptala se.

Ethan si tím vlastně vůbec jistý nebyl. Naopak, měl pocit, že v místnosti je čím dál větší horko. *Jak je to možné?*

Nestaral se o to. Jeho esem v rukávu byla ta trubka v koutě a nouzový uzavírací kohout.

Postavil se na lavici a otočil klikku kolmo k trubce. Následovalo hlasité syčení. A ještě hlasitější byl Abbyin úlevný povzdech.

Ne že by horko přestalo sálat, ve skutečnosti začal z ventilace na stropě foukat chladný vzduch.

„Tak,“ řekl Ethan. „S trochou štěstí jsme někde spustili poplach. Ale i kdyby ne, budeme v pořádku. Máme spoustu vody. Nakonec nás najdou.“

Sotva však ta slova vypustil z úst, nakřčili oba nos a začíchali.

„Co to smrdí?“

„Já nevím,“ řekl Ethan. Ať to bylo cokoli, rozhodně to nebylo v pořádku.

Abby se rozkašlala jako první a ruce jí zoufale vylétly ke krku. Svíralo se jí hrdlo a nemohla dýchat.

Ethan se jí pokusil pomoci, ale okamžik nato už nemohl dýchat ani on.

Dělo se to tak rychle. Dívali se jeden na druhého, rudé oči plné slz, těla zkroucená v agonii. Horší už to být nemohlo.

Ale bylo.

Ethan a Abby padli na kolena a lapali po dechu, když tu uviděli, jak je malým okénkem ve dveřích sleduje pár očí.

„Pomoc!“ vypravil ze sebe Ethan a natáhl ruku ke dveřím. „Prosím, pomoc!“

Ale oči se jen dál dívaly. Bez mrknutí a bez emocí. Ethanovi a Abby konečně došlo, co se děje. Byl to vrah. Vrah, který se díval, jak umírají.